

ματα. Δηλ. ὡς σήμερον θὰ ἐλέγομεν : «Φίλε μου "Όλορε, σὲ συγγαίρω, διότι ἔχεις τόσῳ καλὸν υἱόν. Ἄγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα τὸ παιδίον αὐτὸ καὶ ἔχει ζωηρὰν κλίσιν πρὸς αὐτὰ καὶ τὸ περιμένει λαμπρὸν μέλλον».

Τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἡροδότου ἔκαμε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους καὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὸν τόσῳ φιλόμουσον παῖδα, θαυμάζοντες αὐτόν· συνέχαιρον δὲ καὶ ἐμακάριζον τὸν εὐτυχῆ πατέρα του.

Ἄλλὰ τὸ ἐγκώμιον αὐτὸ τοῦ ἀθανάτου πατρὸς τῆς Ἱστορίας ἦτο καὶ βαθεῖα διάγνωσις καὶ χρυσὴ πρόρρησις διὰ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀλόρου. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Θουκυδίδης, μείραξ ἔτι, ὅστις ὅμως προώδευσεν τόσον εἰς τὰ γράμματα, ὥστε κατέστη ὕστερον ὁ ἐπιφανέστατος Ἀθηναῖος ἱστορικός, ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῆς ἀπαραμίλλου Ἱστορίας τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁ μέγας Θουκυδίδης.

Δ. Κ. ΒΑΡΑΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΣΑΝ ΤΑ ΡΟΔΑ...

ΜΟΝΑΧΟΣ ΜΟΥ ΣΤὴν ἦσυχν τὴν κάμαρα
Κι' εἶμαι χλωμὸς καὶ πικραμένος πάλι·
Πῶς μοιάζω σὰν τὰ ρόδα ποῦ πεθαίνουνε
Στὸ ἀρχοντικὸ Βενέτικο ἀνθογαλί !..

"Αχ! νᾶψτανε τὴν ὥρα αὐτὴν, ἄχ, νᾶψτανε
Στὴ νύχτα τῆ γλυκειὰ καὶ τὴν παρθένα,
"Αχ νᾶψτανε τὸ χέρι τὸ βελούδινο
Νὰ σφίγγῃ με ἀπαλὰ κι' ἐρωτεμένα !

Καὶ μέσα στὴν ἀγκάλῃ τῆ γλυκύτατῃ
"Αχ! νᾶψτανε νὰ σδύσω ἀγάλι - ἀγάλι,
Σὰν τὰ χλωμὰ καὶ τ' ἄρωστα ἐκατόφυλλα
Στὸ ἀρχοντικὸ Βενέτικο ἀνθογαλί ..

Ναύπλιον

ΘΡΑΣ. ΖΑΪΟΠΟΥΛΟΣ